

A crea fantasticul

FRUMOASA ȘI BESTIA ● TEATRUL „ȚÂNDĂRICĂ” ● Data reprezentației: 9 martie 2001 ● Regia și versiunea scenică: Cristian Pepino ● Scenografia: Cristina Pepino ● Muzica: Dan Bălan ● În distribuție: Ioan Brancu, Grațela Ștefan, Daniel Stanciu, Cristian Miteșcu, Mariana Zaharia, Liliana Gavrilăscu, Dora Ortelecan, Eugenia Barbu, Leonard Popovici, Claudiu Jordan.

De mult nu ne-a mai răsfățat Teatrul „Țândărică” cu o premieră! Minunea s-a produs de Ziua Mucenicilor, când am fost invitați să vedem *Frumoasa și bestia*... de cine? Originea basmului se pierde în negura vremurilor. Ea se dizolvă în multiculturalitatea europeană, poate

chiar globală, trimițând ecouri în multe basme ale popoarelor, spre a ajunge și la noi, prin *Povestea porcului* a lui Ion Creangă. Spectacolul Teatrului „Țândărică” se construiește pe versiunea scenică alcătuită de Cristian Pepino din câteva întâmplări esențiale, cu o mare simplitate, fără multe complicații psihologice.

Pentru a da satisfacție monstrului pădurii, căruia îi încălcaseră domeniul prohibit, un om își trimite fata cea mică și frumoasă (mai avea două, mari și urite) să-l slujească. De aici se nasc cele câteva peripeții din care, ca din orice basm, aflăm câteva principii morale: binele învinge răul, lăcomia este pedepsită, bunătatea și ascultarea sunt răsplătite, iar mai presus de toate e dragostea.

Mai presus de toate, însă, e arta de a crea un spectacol în care actori văzuți și nevăzuți, păpuși și măști, într-o animație condusă cu pricepere și într-un ritm generator de tensiune, într-un joc de sunet și lumină abil dirijat, contribuind la alternanța din-

tre real și fantastic, reușesc să mențină interesul neîntrerupt al publicului. Nu numai acela al copiilor de grădiniță, destinatarii virtuali ai spectacolului, ci și al celor maturi, pe care soarta frumoasei fete îi interesează mai puțin, probabil, decât minunile care se nasc din cutia neagră a scenei. Acesta e, de fapt, marele merit al spectacolului: de a te introduce cu naturaleză, cu o artă în care magia se împletește cu știința, într-o lume a fantasticului, a făpturilor diafane și a monștrilor pădurii. Imaginea plastică a spectacolului este admirabilă, figura monstrului e înspăimântătoare și comică totodată, vocea sa, abil mânăuită de sonorizator, reverberează cu accente ce dau fiori. Actorii au o mare mobilitate, mânăitorii participă cu dexteritate, sugerând, comunicând stări, gesturi, acțiuni. Păcat că afișul-program al teatrului indică doar numele interpreților, fără a preciza rolurile jucate. Dar arta păpușilor e o artă colectivă și contribuția fiecăruia se înscrie în valoarea ansamblului. Finalul, în care ni se dezvăluie ceva din mecanismul creator de vrajă, nu ne șterge din minte ideea că am asistat la un act de magie a artei, magician-șef fiind Cristian Pepino.

Margareta Bărbuță

Frumoasa și bestia

Operetă

O Miss Virtute cât se poate de căsătorită

Cum operetele cu adevărat reușite se pot număra pe degete (ba chiar pe acele ale unei singure mâini!), orice teatru de repertoriu care se respectă (și mai ales unul care – precum acela bucu-reștean, purtând numele lui Ion Dacian – tocmai își sărbătorește o jumătate de veac de existență) e nevoit să pescuiască adesea în oceanul de

lucrări de mână a doua, scrise acum un veac și mai bine; iar cum aceste însăilări insipide de texte sărace cu duhul și de muzici fără personalitate n-ar putea amuza câtuși de puțin publicul de azi, creatorii noștri de spectacole de gen le „actualizează”, la fel cum confracții lor de demult „localizau” comedioarele – adesea „cu cânticele” – ale vremii.

Așa se face că searbăda operetă *Die keusche Susanne* (cea mai bună, totuși, din producția totală de 57 asemenea „creații” ale autorului!), scrisă acum 111 ani de către astăzi obscurul compozitor german (născut la Hamburg, în 1879) cu numele francezesc de Jean Gilbert (atunci considerat drept „regele operetei moderne”), pe libretul și mai obscu-